

Den syriska revolutionen från insidan och vad vänstern måste göra

[Radiointervju med Yasser Munif, professor vid Emerson College i Boston, som nyligen har besökt Syrien, bevittnat revolutionen där och talat och skrivit om den. Han intervjuas av Jeff Napolitano och berättar vad han såg, problemen som revolutionärer i Syrien står inför, den stora skillnaden mellan revolutionärer och jihadister med mera. Här översatt från International Viewpoint, 10 september 2013. Översättning från engelska, Göran Källqvist.]

Yasser Munif: I somras tillbringade jag faktiskt två månader i Syrien, i norra Syrien, det befriade området, och det var en erfarenhet som gjorde mig mycket ödmjuk. Jag lärde mig massor och jag såg en folklig revolution, en pågående folklig revolution. Folk bygger upp institutioner på nytt, de sköter sina städer efter att staten och regimen har fallit, och det är en mycket krävande uppgift eftersom det inte finns några resurser, det finns inga pengar och det förekommer ständigt attacker från regimen. De områden jag talar om i norr är befriade: det är inga strider på marken, men det är ständiga flygangrepp och missiler avfyras mot städerna.

Så folk hittar på kreativa lösningar: de skapar politiska institutioner. Det finns lokala råd i alla dessa städer och de träffas varje vecka. De diskuterar allt i staden och försöker lösa sina problem.

Och så finns det miljontals människor som hör media i väst och på andra ställen tala om inbördeskrig och så vidare, och de flesta av dem avvisar den beteckningen. De menar att det är en folklig revolution i Syrien. Det är sant att det är en avgörande period och de har krävande uppgifter framför sig, och det finns jihadister som försöker undergräva arbetet, och givetvis regimen.

Jeff Napolitano: Och jihadisterna klumpas ofta på sätt och vis ihop med eller anses vara en del av "rebellerna", men som du säger är de helt skilda från revolutionen i sig själv.

YN: Det är riktigt. Det har varit så i tre eller fyra månader nu. Revolutionärerna kämpar faktiskt på två fronter. Å ena sidan är det regimen, å den andra al-Nusra och al-Qaida-stödda grupper, jihadisterna. Och de arresterar, torterar och dödar i själva verket många aktivister – folk som har gjort motstånd ända från början. De flesta av de grupper som al-Qaida har skapat kämpar egentligen inte mot regimen. De stannar i de norra delarna. De låter Fria Syriska Armén och andra grupper strida mot regimen och följer med bakom dem och tar över de städer eller byar som befrias. Så de är ytterst illasinnade. Som jag sa så arresterar de aktivister. Alla som kritiserar dem arresteras, torteras, och ibland dödas de. Just nu har de mer än 1.500 aktivister i sina fängelser.

Så som du ser är det två fronter i Syrien nu: jihadisterna å ena sidan och regimen å den andra. Och det är därför många människor tror att jihadisterna på något sätt faktiskt är allierade med den syriska regimen. Al-Qaida säljer faktiskt olja till regimen. Oljeledningarna måste gå igenom de regioner som kontrolleras [ohörbart] mellan al-Qaida-stödda grupper och regimen för att den oljan ska kunna nå kusten.

Så saker och ting är mycket mer komplicerade än vad de verkar här i USA, där man mest hela tiden läser artiklar om "al-Qaida" och "al-Qaida", och al-Qaida är faktiskt inte en del av revolutionen. De är mot revolutionen.

JN: Precis, den förhärskande debatten i kongressen verkar vara, "Men om vi bombar Syrien (och rädslan gäller inte att faktiskt bomba Syrien) oroar man sig över vem som kommer att komma till makten om vi bombar Syrien." Sådan är diskussionen. Det finns uppenbarligen många personer i kongressen, speciellt republikaner, som verkar tro att problemet med att bomba Syrien är just att al-Qaida kommer att ta över landet, i motsats till det faktum att det helt enkelt inte är en bra idé att bomba landet.

En av de populära myterna (eller jag vet inte om det är en myt, men det får du berätta för mig) eller intrycken är att rebellerna eller revolutionärerna (man omnämner dem inte som

”revolutionärer” utan ”rebeller”) är att folk som är mot Assad och regimen är för ett angrepp mot Syrien. Är det sant?

YM: Vet du, så här långt bortifrån kan jag inte svara på det. Jag tror att befolkningen är splittrad, många är mot. Jag tror att förstörelsen och våldet och dödandet får en del människor att se ett angrepp som en ”utväg”, men jag tror inte att de nödvändigtvis är i majoritet. Under de senaste 30 månaderna har folk lärt sig att ingen egentligen stöder deras sak eller bryr sig om den syriska befolkningen, de har lärt sig att det syriska folket inte har några verkliga vänner (eftersom en del personer talar om ”Syriens vänner” och så vidare) och de inser att väst – Europa och USA – inte nödvändigtvis är för att revolutionen ska segra. Folk vet faktiskt – vet du, när man talar med en genomsnittlig person i Syrien i de befriade områdena – de säger att så fort de förlorar territorium eller någon region under striderna mot regimen så får de vapen, men närhelst de vinner så slutar vapnen att komma. Och orsaken till det är att väst och USA vill att kriget ska fortsätta i ett dödläge eftersom det är i deras intresse. De är inte nödvändigtvis för regimen, och inte nödvändigtvis särskilt gynnsamt inställda till att revolutionärerna, eller det de kallar ”al-Qaida” ska vinna. Så det bästa för USA har varit att konflikten ska fortsätta. Och det är även i Israels intresse, de vill inte nödvändigtvis se revolutionärerna segra. Och många israeliska och amerikanska politiker är faktiskt för en försvagad Bashar vid makten.

JN: Jag är verkligen nyfiken eftersom ingen talar om det, eller åtminstone inte i vanliga media i USA, i själva verket handlar det mesta jag läser från vänstern om varför det är en dålig idé att bomba Syrien, men de talar egentligen inte om hur revolutionen faktiskt ser ut.

Och du talar om att åter bygga upp institutioner, och det påminner mig lite om det jag studerade när jag gick forskarutbildningen på universitetet, den spanska revolutionen – den republikanska revolutionen som drevs på av anarkisterna och socialisterna på 1930-talet – och de utkämpade också ett sorts krig med två fronter: en mot fascisterna och en mot kommunisterna, men det är en annan historia. Men det som slår mig här är beskrivningarna av hur revolutionen faktiskt såg ut i Spanien, och det jämlika samhälle som liksom bara sköt upp där. Hur ser revolutionen ut på marken i Syrien?

YM: Revolutionen är mycket komplicerad, den har flera skikt, det händer och pågår i själva verket olika saker. Vi kan säga att den dominerande delen är den folkliga revolutionen, men det pågår också ett halvt Kallt krig mellan USA och dess allierade å ena sidan och Ryssland och dess allierade å den andra. Det är också en konflikt mellan Iran och dess allierade å ena sidan och Israel och länderna vid Persiska viken å den andra. Så det är alla dessa olika lager i konflikten, men den mest dominerande – och det är vad många syrier menar – är den folkliga revolutionen. Och jag tror att det är mycket viktigt att förstå det.

Och en annan orsak att jämföra den syriska revolutionen med kriget i Spanien som du sa är att varje vänsteranhängare, alla progressiva har en åsikt om vad som händer i Syrien, precis som var fallet med den spanska revolutionen för många år sedan. Och större delen av vänstern intar tyvärr fel ståndpunkt. De ser på den syriska revolutionen på ett mycket tudelat och förenklat sätt ---

JN: Är det vänstern i USA eller även vänstern i Syrien?

YM: Till och med vänstern i Syrien, den arabiska vänstern och den amerikanska och europeiska vänstern är splittrad. Till största delen ser de konflikten som ett krig mellan USA å ena sidan och folk som är mot USA [å den andra]: ”antiimperialister” enligt en del personer, så det skulle innefatta Hizbollah, Iran, Syrien, och de tror att Syrien har hjälpt palestinierna och så vidare. De har en mycket dålig förståelse av den syriska historien och hur våldsamt den syriska regimen har varit under de senaste 40 åren, och hur många gånger den har förrått den palestinska kampen och så vidare. Så på många sätt omfattar dessa vänsterpersoner eller progressiva faktiskt Bush-doktrinen: antingen/eller där ens ståndpunkt inte på något sätt är komplicerad ---

JN: ”Antingen är ni med oss eller så är ni mot oss”?

YM: Ja, tudelningen, det förenklade sättet att tänka om revolutionen. Och jag tror att det är ytterst skadligt. Det ger det syriska folket fel budskap. Många syrier tror att vänstern i allmänhet är för regimen. På senare tid har vi sett demonstrationer i New York och andra städer där folk demonstrerade mot kriget men också höll och bar bilder på Assad.

JN: I Boston till exempel, såg jag häromdagen bilder. Det var en iögonfallande bild i *Boston Globe* i en artikel om protesterna, och den siktade in sig på en grupp personer i demonstrationen som viftade med syriska flaggor som hade Assads bild som prydnad mitt på, och framställde det som att hela demonstrationen inte bara var mot angreppet på Syrien utan för Assad. Men jag vet utifrån insides-kunskaper från en del av organisationerna som stödde den att det var helt mot det budskap som de försökte föra fram.

YM: Helt rätt. Och vänstern – *den* vänstern (jag vill inte generalisera) – den delen av vänstern förlorar i trovärdighet. Folk både i USA och i arabvärlden och i Syrien får inte med nödvändighet reda på att det egentligen är ett budskap mot kriget. De kommer att se bilderna på Assad och inse att det egentligen är propaganda, det är egentligen inte mot kriget.

Jag tror att vänstern har en verklig uppgift framför sig. Den måste formulera en ny ståndpunkt, en mer sammanhängande ståndpunkt. En ståndpunkt där man på samma gång kan vara mot kriget och även mot diktaturen. Och så länge den inte gör det så tror jag inte att den kommer att bli trovärdig. Folk i Syrien kommer att se det nästan som ett tillstånd att döda, ty den syriska regimen har faktiskt sänt dessa demonstrationer i syrisk statlig TV, för att visa hur populär den är i väst och att folk demonstrerar på gatorna i New York och andra städer och visar bilder på Assad. Den syriska regimen kan i själva verket inte ens organisera sådana demonstrationer eller demonstrationståg i Syrien, så den är väldigt glad över att se dem uppstå på många ställen. Och många av de personer som demonstrerar känner i själva verket inte till någonting om den verklighet som syrier lever under, deras kamp och deras strider och deras dagliga motstånd och vad de försöker bygga och kreativiteten i det de gör.

Jag tycker att man blir väldigt ödmjuk när man reser till Syrien och ser vad folk gör. Och jag tror att det också handlar om rasism, att förneka syrierna all makt och säga ”det är bara en sammansvärjning, USA har planerat det ända från början, de konspirerar mot Assad”, och så vidare. Och det innebär att syrierna inte kan påverka något, de kan egentligen inte tänka själva, de kan egentligen inte göra en revolution, och så vidare. Och jag tror att vänstern begår ett stort misstag då.

JN: Så jag har det recept som sekreteraren för American Friends Services Committee* lade fram i ett brev till presidenten och kongressen, och det hon kräver – och du får säga vad du tycker om det – men det hon kräver är ett allsidigt vapenembargo mot alla parter i konflikten, att den enda lösningen i Syrien är en politisk lösning, och att vi (”vi” är AFSC, ”vi” är USA:s befolkning), kräver fullt stöd till Lakhdar Ibrahimis, FN:s och Arabförbundets gemensamma sändebud, ansträngningar, och pressar på för ett snabbt sammankallande av en andra Genève-konferens, och att USA ska försöka få till stånd en övergång som bygger på de befintliga institutionerna istället för att ersätta dem, och inte stöter bort de personer som har tjänat regeringen eller armén. Så det är ledningen i min organisation som föreskriver att vi ska göra detta. Vad tycker du om det, och vad tycker du vi ska göra? ”Vi” är då den amerikanska befolkningen, vänstern i USA.

YM: Jag tror att det viktigaste att göra (för den progressiva rörelsen och för folk som verkligen bryr sig om den arabiska revolutionen och som vill se den gå någonstans och stöder dem och vill visa dem sin solidaritet) i grund och botten är att undvika allianser med olika stater och bygga en social rörelse som stöder den syriska befolkningen.

* En kväkarorganisation i USA som arbetar för fred och social rättvisa – öa.

Och detta solidariska stöd kan ta sig många olika former. Det kan vara rapporter: en ansvarsfull journalist som reser till Syrien och faktiskt ser vad som händer på marken och försöker göra sitt jobb seriöst. Och inte bara rapporterar om maktkampen och revolutionens militära aspekter, för jag tror att det bara är toppen på isberget, den mest synliga delen men inte den viktigaste delen. Jag tror att det som händer i Syrien är mycket mer än det. Det pågår många revolutioner på varje område: det politiska, kulturella, sociala, ekonomiska. Folk skapar verkligen nya institutioner med nya idéer, de försöker ta itu med de svåraste problemen och försöker lösa dem. Så jag tror att det är en del av det som kan göras.

Folk behöver läkare, de behöver ingenjörer, de behöver alla möjliga aktivister som kan hjälpa dem. All denna sorts solidaritet, i grund och botten att försöka kopiera vad folk har gjort i Palestina: att försöka bygga en internationell solidaritetsrörelse som går utöver den statscentrerade sorts politik som har förts under de senaste 30 månaderna, som bara har rört sig om regeringar och stater och arméer, och så vidare. Jag tror att det kraftfullaste budskap vi kan sända till den syriska befolkningen: att bygga en alternativ social rörelse som är internationell och som verkligen förstår hur komplicerad den syriska revolutionen är och inte begränsar den till "jihadister" och "al-Qaida" och inser att det finns dessa olika skikt. Progressiva och vänsteranhängare borde verkligen driva på för den revolutionära delen och inte bara upprepa denna skildring av en "sammansvärjning" som bara inskränker det till vad vi har sett i media.